

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3302 van 29 oktober 2007
in de zaak X/Ilde kamer

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, van respectievelijk Kroatische en Bosnische nationaliteit, op 27 augustus 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 juli 2007 houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 24 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ISHAQUE, die loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekster is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 19 oktober 1999 en diende op 22 oktober 1999 een asielverzoek in.

1.2. Verzoeker is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 oktober 2000 en diende op 10 oktober 2000 een asielverzoek in.

1.3. Op 20 februari 2003 werden beide asielprocedures afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal). Tegen deze beslissingen werd een beroep ingediend, dat volgens verzoekers nog steeds hangende is, bij de Raad van State.

1.4. Op 24 december 2002 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 15 maart 2004 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 25 oktober 2004 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Bij schrijven van 15 november 2006 werd de aanvraag aangevuld. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 18 juli 2007 de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoekers op 2 augustus 2007.

De beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

De aangehaalde redenen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkenen geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, dat de heer X lid is van een handbalploeg en werkwilg is en dat mevrouw X een opleiding medisch pedicure volgde, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. De duur van de asielprocedure van de heer X (namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000)

Het feit dat de asielprocedure van mevrouw X meer dan drie jaar heeft geduurd (namelijk 3 jaar en 4 maanden) doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Mevrouw X vroeg op 22/10/1999 in België asiel aan, de heer X deed dit op 10/10/2000. Beide asielprocedures werden op 20/02/2003 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 24/02/2003. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten

en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

De verklaring van de Consul van Kroatië te Brussel dat mevrouw X geen permanente verblijfsvergunning voor Kroatië kan krijgen vermits zij een Bosnische onderdaan is, kan evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. De Kroatische Wet betreffende Vreemdelingenverblijf, Permanent Verblijf: art. 46, al. 2 zegt duidelijk het volgende: Het permanent verblijf zal worden goedgekeurd aan de vreemdeling die (...) reeds 3 jaar gehuwd is met een Croatische burger of met een vreemdeling die over een goedgekeurd permanent verblijf beschikt, en reeds in de Republiek Croatië een vergunning voor tijdelijk verblijf heeft.' Vermits betrokkenen reeds langer dan 3 jaar gehuwd zijn, vallen zij onder de voorwaarden vermeld in bovenstaand artikel, ongeacht de verklaringen van de Consul.

Wat er ook van zij, betrokkenen kunnen eventueel ook terugkeren naar Bosnië-Herzegovina aangezien mevrouw X de Bosnische nationaliteit heeft en betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat zij in de onmogelijkheid verkeren om in dat land te verblijven.

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Amnesty International van 2002; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Bosnië-Herzegovina en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leven dat hun leven in gevaar zou zijn.

Zodoende kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van art. 8 van het EVRM daar de verplichting om terug te keren geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale band geen sprake kan zijn.

Het feit dat hun jongste kind, (A. L.), hier naar de kleuterschool gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België.

(Raad van State arrest nr. 116.916 van 11 maart 2003)

Ook het gegeven dat hun oudste dochter, (A. I.), naar de lagere school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn.

Bovendien vond de verplichte scholing van de oudste dochter steeds plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd door het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan betrokkenen kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkenen verblijven langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

(...)"

Dit is thans de bestreden beslissing

2. Onderzoek van het beroep:

Over de gegrondheid van het beroep:

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. In een eerste onderdeel van het middel betogen verzoekers dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte het feit dat er een annulatieberoep werd ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal niet als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, heeft bestempeld. Verzoekers voeren aan dat de omstandigheid dat het beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft en geen recht op verblijf opent niets te maken heeft met de al dan niet onmogelijkheid of grote moeilijkheid om terug te gaan naar het land van herkomst. Verzoekers menen daarom dat de motivering onjuist is en hierdoor de motiveringsplicht geschonden wordt. Verzoekers voegen hier nog aan toe dat de omstandigheid dat een beroep loopt bij de Raad van State wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat zij een actueel belang dienen aan te tonen tot op de zitting waarop het beroep wordt behandeld. Zij wijzen er verder op dat het actueel belang van openbare orde is en het gebrek aan belang ambtshalve door de Raad van State kan worden ingeroepen.

De Raad merkt op dat verzoekers het feit dat zij een procedure hebben ingeleid bij de Raad van State zelf niet als een buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, zodat zij hoe dan ook geen belang hebben bij dit onderdeel van het middel. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan er het bestuur immers niet toe nopen te motiveren waarom een gegeven dat door verzoekers zelf niet werd gekwalificeerd als een buitengewone omstandigheid, doch slechts werd vermeld in het feitenrelaas, geen buitengewone omstandigheid is.

Ten overvloede dient er op te worden gewezen dat het feit dat verzoekers tijdelijk zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst om er bij de bevoegde diplomatieke post de noodzakelijke formaliteiten te vervullen met het oog op het verwerven van een verblijfsmachtiging niet in alle gevallen en automatisch leidt tot het verlies van hun belang bij de ingestelde procedure voor de Raad van State (R.v.St., nr.123.216, 22 september 2003). Het behoud van het belang bij de procedure voor de Raad van State is immers afhankelijk van de diligentie waarmee verzoekers de ingestelde procedure benaastigen. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat een procedure bij de Raad van State, waarvan zelfs niet wordt aangetoond dat deze nog hangende is, een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. De kritiek op de redenen waarom het bestuur van oordeel is dat de procedure voor de Raad van State geen buitengewone omstandigheid uitmaakt is dan ook niet dienend. Verzoekers hun verwijzing, in de repliekmemoë, naar het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is evenmin dienend. Uit het feit dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststelt dat een vreemdeling met een toelaatbare cassatieprocedure geen identiteitsdocument dient voor te leggen indien hij een verblijfsaanvraag via de burgemeester van zijn verblijfplaats indient, kan immers geenszins afgeleid worden dat een procedure bij de Raad van State een buitengewone omstandigheid zou zijn.

2.1.2. In een tweede onderdeel van het middel voeren verzoekers aan dat de scholing van hun kinderen als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd en dat niet deugdelijk werd gemotiveerd waarom deze scholing geen buitengewone omstandigheid is.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven wordt dat de scholing van het schoolplichtige kind niet als een buitengewone omstandigheid kan worden

weerhouden daar niet aangetoond wordt dat het kind geen scholing kan krijgen in het land van herkomst en evenmin wordt aangetoond dat het kind behoefte heeft aan gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn. Deze motivering, die op zich voldoende draagkrachtig is, wordt door verzoekers niet weerlegd.

Verzoekers verwijzen, in hun verzoekschrift, naar een arrest van de Raad van State (R.v.St, nr. 116.919, 11 maart 2003) en stellen dat uit dit arrest blijkt dat de aanwezigheid in België van een schoolplichtig kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het geciteerde arrest omvat evenwel geen dergelijk standpunt en kan dus niet nuttig ingeroepen worden. Ook stelt de Raad vast dat de Raad van State in het verleden de aanwezigheid van schoolplichtige kinderen niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden heeft (R.v.St., nr. 171.410, 22 mei 2007).

Waar verzoekers aanvoeren dat in Bosnië-Herzegovina het Cyrillisch schrift gebruikt wordt en in Vlaanderen het Latijns schrift en dat de overgang van het ene systeem naar het andere voor het kind aanleiding zou kunnen geven tot grote moeilijkheden dient de Raad opnieuw vast te stellen dat verzoekers dit gegeven niet hebben aangevoerd in hun aanvraag zodat het bestuur er, in redelijkheid, geen rekening mee diende te houden, te meer omdat uit de bestreden beslissing niet voortvloeit dat verzoekers naar Bosnië-Herzegovina dienen af te reizen om een verblijfsmachtiging te vragen, aangezien er andere alternatieven zijn.

2.1.3. In een derde onderdeel van het middel wordt gesteld dat verzoekster niet naar Kroatië kan en dat dit wordt bevestigd door de bevoegde consulaire overheid. Tevens wordt opgemerkt dat uit de Kroatische wetgeving blijkt dat verzoekster slechts tot een permanent verblijf kan worden toegelaten indien zij een vergunning voor een tijdelijk verblijf heeft en zij niet over een dergelijke vergunning beschikt.

De Raad stelt vast dat uit een bij het administratief dossier gevoegd afschrift van de Kroatische wetgeving blijkt dat verzoekster inderdaad niet dadelijk kan beschikken over een permanent verblijfsrecht in Kroatië, zoals blijktbaar door de Kroatische consulaire diensten werd meegedeeld, doch dat zij in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenoot wel een tijdelijk verblijfsrecht kan verwerven dat kan verlengd worden tot zij in de voorwaarden is om tot een permanent verblijf te worden toegelaten (artikelen 37, 42 en 43 van de Kroatische wet betreffende het vreemdelingenverblijf). Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat de stelling van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat *“de verklaring van de Consul van Kroatië dat mevrouw X geen permanente verblijfsvergunning voor Kroatië kan krijgen vermits zij een Bosnische onderdane is evenmin (kan) weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid”* kennelijk onredelijk of in strijd met de wet is.

Een schending van de motiveringsplicht of het artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet in combinatie met het rechtszekerheidsbeginsel en het verbod op willekeur. Zij verduidelijken dat de asielprocedure van verzoekster drie jaar en vier maanden in beslag nam en dat volgens een vaste regel de aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond verklaard wordt indien de asielprocedure meer dan drie jaar geduurd heeft en er een schoolplichtig kind is. Verzoekers voeren aan dat zij dus in aanmerking komen om geregulariseerd te worden op grond van een onredelijk lange asielprocedure en dat artikel 8

van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) moet in acht genomen worden. Het feit dat het bestuur de verblijfsmachtiging weigert, ondanks het feit dat een vreemdeling voldoet aan het criterium van de “onredelijk lange asielprocedure”, maakt daarom volgens verzoekers een vorm van willekeur uit en schendt het beginsel van de rechtszekerheid.

De Raad benadrukt dat hij in het kader van zijn wettigheidscontrole een beslissing van het bestuur niet kan toetsen aan (politieke) verklaringen (R.v.St., nr. 135.903, 11 oktober 2004) en dat omzendbrieven of administratieve praktijken geen afbreuk kunnen doen aan hetgeen is bepaald in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 171.410, 22 mei 2007). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekers bij het afsluiten van hun asielprocedure geen schoolplichtig kind hadden en dat hun oudste kind pas schoolplichtig werd jaren na het afsluiten van de asielprocedure, op het ogenblik dat verzoekers in illegaal verblijf waren, zodat het middel hoe dan ook feitelijke grondslag mist. Voor zover nodig bevestigt de Raad nogmaals dat uit een illegaal verblijf, wat overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput. Waar verzoekers nog allusie maken op de toepassing van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet niet kan leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM en dat verzoekers niet aannemelijk maken dat, rekening houdende met de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt bij de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, de wet op onjuiste wijze zou zijn toegepast.

Het tweede middel is ongegrond.

Er werd geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.